

ΕΤΟΣ 53ον

29 Μαΐου 2005

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (2713)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

«Τῶν δέ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις...»

Τό σημερινό Ἀποστολικό Ἀνάγνωσμα ἀπό τό βιβλίον τῶν Πράξεων μᾶς λέγει πῶς, ὅταν ἔγινε ὁ ἱμὸς πού προφήτεψε ὁ Ἅγαθος, τότε φάνηκε καί ἡ κοινωνικότητα τῶν πιστῶν. Μάζεψαν στήν Ἀντιόχεια χρήματα καί ἐφόδια καί τά ἔστειλαν στούς ἀδελφούς Χριστιανοῦς τῆς Ἰουδαίας. Ἡ συλλογή τῆς βοήθειας ἔγινε «καθὼς ἠύπορεῖτό τις» (Πράξ. 11, 29), δηλ. ἀνάλογα μέ τή δυνατότητα πού εἶχε ὁ καθένας. Ἐδῶ φαίνεται ἡ ἀλληλεγγύη καί τό κοινωνικό φρόνημα τῶν πιστῶν. Ἄς δοῦμε λεπτομερέστερα τίς προϋποθέσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ κοινωνικότητα τῶν πιστῶν

Ἡ κοινή πίστη πλησιάζει τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς ἐνώνει καί τοὺς ἀλληλοστηρίζει. Βέβαια ἀκόμη καί στήν κοινή σύναξη τῆς Ἐκκλησίας συμβαίνει νά εἶμαστε ξενοὶ μεταξύ μας κι ὅταν ἀκόμη γνωρίζομαστε. Ὁ καθένας στέκει μόνος του καί προσεύχεται γιά τόν ἑαυτό του, ἐνῶ ὅλοι οἱ ὕμνοι καί οἱ προτροπές τῶν λειτουργῶν ἱερῶν ἀπευθύνονται σ' ὅλους. «Πρόσχωμεν! Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους», φωνάζει ὁ διάκονος. «Εἰρήνη πᾶσι», λέγει ὁ ἱερέας καί εὐλογεῖ κι ὅλοι ὅσοι εἶναι στή σύναξη τόν κοιτάζουν ξεχωριστά σάν νά εἶναι ἕνας ἕνας. Μερικοὶ μάλιστα, πού πιστεύουν πῶς εἶναι εὐσεβεῖς, οὔτε κἀν τόν κοιτάζουν, ἀλλὰ διαβάζουν ἀπό κάποιο λειτουργικό ἐγκόλπιο πού κρατοῦν στά χέρια τους, ἀπομονωμένοι στόν ἑαυτό τους. Ἀκόμη, μπορεῖ χρόνια νά πηγαίνομε στήν Ἐκκλησία, νά καθόμαστε στό ἴδιο μέρος καί νά ἔχουμε πλῆι μας τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους κι ὁμως νά μὴν ἔχουμε καμιά ἐπαφή μέ αὐτούς. Νά ἔρχονται μεγάλες μέρες καί νά μὴν ἀνταλλάξομε οὔτε καί τίς τυπικές εὐχές. Νά παίρνομε τό ἀντίδωρό μας καί νά ἐξαφανιζόμαστε. Εἶναι καί αὐτό ἕνα δεῖγμα καταπτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τό φοβερότερο εἶναι νά κοινωνᾶμε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί νά μὴν αισθανόμαστε νά πλησιάσομε τό διπλανό μας μέ ἀγάπην. Αὐτό μπορεῖ νά συμβαίνει καί μεταξύ κληρικῶν. Νά ἀσπάζονται ὁ ἕνας τόν ἄλλο στή Λειτουργία καί νά ῥένε « ὁ Χριστός ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν» κι ἔξω ἀπό τό

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ια' 19-30)

Οί Ἀπόστολοι εὐαγγελίζονται τὸ Χριστὸ

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, διασπαρέντες οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸ Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνήρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρων αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίζουσαι τε πρώτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφηταὶ εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. **Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορευτο τις**, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλατες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Ναὸ νά μὴν ἔχουν καμιά σχέση. Ὅλα αὐτὰ εἶναι δείγματα πού φανερώνουν πόσο ξεμοναχιασμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι στὸν καιρὸ μας, κι ἄς φωνάζουν ὄλοι γιὰ ὁμοψυχία καὶ συναδέλφωση καὶ κοινωνικότητα. Ὅταν λείπει ἡ πίστη, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι κενὰ καὶ πῆξεις στό στόμα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πίστη εἶναι ἐμπιστοσύνη στό Θεό καὶ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πρότυπο τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς

Ἡ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν πιστῶν πρέπει νά εἶναι σύμφωνη μέ τὸ πρότυπο τῆς ἁγίας Τριάδος. Ὁ πιστὸς Χριστιανὸς ζεῖ, δρᾷ καὶ κινεῖται σύμφωνα μέ τὸν κοινοτικὸ τρόπο ζωῆς τῆς ἁγίας Τριάδος. Ὅπως τὰ τρία πρόσωπα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἔχουν μία οὐσία, μία θέληση, δηλ. κοινὴ ἐνέργεια καὶ ἡ μία σχέση μεταξύ τους εἶναι ἀγαπητική, ἔτσι καὶ οἱ Χριστιανοὶ μιμούμενοι αὐτὸ τὸ ἦθος προσπαθοῦν νά ζήσουν μεταξύ τους ἔχοντας σάν βάση τὴν ὑψιστὴ ἀρετὴ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἄρρηκτὴ σχέση τῶν τριῶν Προσώπων εἶναι τὸ πρότυπο τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας μας καὶ εἰδικότερα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Μέσα στὴ θεία Λειτουργία, ἀλλήλα καὶ γενικότερα στὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, φανερώνεται καὶ βιώνεται ὁ τρόπος ζωῆς τῆς ἁγίας Τριάδος. Ὅλοι οἱ πιστοὶ αισθάνονται μεταξύ τους ἀδέλφια, ἐξαφανίζονται οἱ διαφορές,

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐκεῖνοι πού εἶχαν διασπαρῆ ἔνεκα τοῦ διωγμοῦ, πού ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καί τῆς Κύπρου καί τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλήλα δέν ἐκήρυτταν τόν λόγον σέ κανένα παρά μόνον σέ Ἰουδαίους. Μερικοί ἀπό αὐτοῦς ἦσαν Κύπριοι καί Κυρηνάιοι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τήν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἐλληνηστίς κηρύττοντες τό χαρμόσουν ἄγγελμα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καί τό χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καί μέγιστος ἀριθμός ἐπίστεψε καί ἐπέστρεψε εἰς τόν Κύριον. Ἐφθασε δέ ἡ εἰδησις γι' αὐτοὺς εἰς τὰ αὐτιά τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔστειλαν τόν Βαρνάβαν ἕως τῆν Ἀντιόχειαν. Ὅταν αὐτός ἐφθασε καί εἶδε τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καί παρώτρυνε ὄλους νά παραμένουν πιστοί εἰς τόν Κύριον μέ σταθερή καρδιά, διότι ἦτο πραγματικά ἄνθρωπος ἀγαθός καί γεμάτος Πνεῦμα Ἅγιον καί πίστιν. Ἄρκετός δέ λαός προσετέθη εἰς τόν Κύριον. Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τήν Ταρσόν διὰ νά ζητήσῃ τόν Σαῦλον καί ὅταν τόν εὗρῃκε τόν ἔφερε εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἐμειναν δέ ἕναν ὀλόκληρον χρόνον εἰς τήν ἐκκλησίαν καί ἐδίδασαν πλῆθος πολλῶν. Εἰς τήν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταί ὠνομάσθησαν διὰ πρώτην φοράν Χριστιανοί. Κατά τὰς ἡμέρας αὐτάς κατέβηκαν προφῆται ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τήν Ἀντιόχειαν. Ἐνας δέ ἀπό αὐτοῦς, ὀνομαζόμενος Ἄγαθος, ἐσηκώθηκε καί προεῖπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θά ἐγένετο μεγάλη πείνα εἰς ὅλην τήν οἰκουμένην, ἡ ὁποία καί ἔγινε ἐπί Κλαυδίου Καίσαρος. Ἀπεφάσισαν δέ **οἱ μαθηταί** νά στείλῃ **ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τήν οικονομικήν του κατάστασιν**, βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφούς πού κατοικοῦσαν εἰς τήν Ἰουδαίαν. Αὐτοὶ καί ἔκαναν καί τήν ἀπέστειλαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καί τοῦ Σαύλου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλγη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀναπτύσσονται χαρίσματα, γίνεται πνευματική καλλιέργεια τῶν ψυχῶν, τονίζεται ἡ συμμετοχή τοῦ ἑνὸς στὰ προβλήματα καί στίς χαρές τοῦ διπλανοῦ του, εἶναι ἀποτυπωμένη στὰ πρόσωπα ὄλων ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί γενικά τελειοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος. Αὐτή ἡ πίστις καί ὁ τρόπος ζωῆς ἔκανε τοὺς Μάρτυρες ἀκόμη καί στό μαρτύριο καί πρό τοῦ θανάτου νά ἔχουν μιά κοινωνικότητα ἀξιθαύμαστη. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τονίζει· Ἐκεῖνο πού μᾶς ξεχωρίζει ἀπό τὰ θηρία, εἶναι αὐτή ἡ κοινωνική πνευματική ζωή, «ἀλλῆ ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό» (Ψαλμ. 132, 1). Οἱ πόλεις κτίσθηκαν ὄχι γιὰ νά ζοῦμε, ἀλλῆ γιὰ νά συγκατοικοῦμε μέ ἀγάπην. Ἡ ἀπομόνωση κάνει τόν ἄνθρωπο πιό εὐάλωτο στόν πονηρό· «Οὕτω καί τῆ γυναικί παρά τήν ἀρχήν ἐπέθετο, μόνην αὐτήν ἀπολαβών καί τοῦ ἀνδρός χωρὶς οὐσαν εὐρών», δηλ. ἔτσι καί κατά τήν ἀρχή τῆς ζωῆς ἐπιτέθηκε στή γυναίκα, ὅταν τήν ἐπέτυχε μόνη καί τῆ βρῆκε χωρὶς τόν ἄνδρα της, θά παρατηρήσει ὁ Ἅγιος.

Ἡ κοινωνική ζωή τῶν πιστῶν σήμερα

Στοὺς δύσκολους καιροὺς πού περνᾶμε, κι εἶναι δύσκολος πραγματικά ὁ καιρός

29 Μαΐου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ἐν ἣ τὴν τῆς Σαμαρειτίδος ἐορτάζομεν ἐορτίν, ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ ὁ Χριστὸς
μεσσιὰν ἑαυτὸν ἀριδίπλως ὠμολόγει, ὃ ἐστὶ Χριστὸς (κεχρισμένος).
Θεοδοσίας παρθενομάρτυρος († 307), Θεοδοσίας ὀσιομάρτυρος († 730).
ῥηχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42).

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Ἰουνίου, τοῦ Τυφλοῦ.
Ἀπόστολος: Πράξ. ις΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.

μας, αἰσθανόμαστε τὴν ἀνάγκη τῆς συμπαράκλησης καὶ τοῦ ἀλλήλοσθηριγμοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς μέ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς συγκοινωνίας, μέ ὅλη τὴ συγκέντρωση τῶν πηθησμάτων στὶς μεγάλες πόλεις καὶ παρὰ τὴ συγκατοίκηση σὲ πολυκατοικίες, εἴμαστε ξένοι καὶ ἄγνωστοι μεταξύ μας. Σ΄ ἓνα χωριὸ μέ ἑκατὸ σπίτια εἶναι ὅλοι γνωστοὶ μεταξύ τους μέ τὰ μικρὰ τους ὀνόματα, ἀλλὰ σὲ μιά πολυκατοικία μέ εἴκοσι πέντε οἰκογένειες εἶναι ὅλοι ἄγνωστοι· ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν κι εἶναι σπάνιο νά ἀνταληθῶναι χαιρετισμὸ καὶ νά ποῦν μεταξύ τους «καλημέρα». Ἡ μοναξιά εἶναι γνώρισμα τοῦ καιροῦ μας καὶ πρέπει νά ἀναζητήσουμε τὴν αἰτία στὴν ἔλλειψη κοινῆς πίστεως. Ὡς γιγαντώσει ἡ πίστη μας στοῦ Χριστοῦ καὶ τότε θά φανεῖ καὶ ἡ ἀγάπη μας καὶ στὸν ἄνθρωπο. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

ΤΟ «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

«Τὸ δέ τὴν πόλιν σοι δοῦναι οὐτ΄ ἐμὸν ἐστίν οὐτ΄ ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γάρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Κωνσταντίνος Παλαιολόγος

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱ. Ιαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῃς - Διευθυντῆς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>